

ΔΥΣΚΟΛΟΣ

(ΠΑΝ)

Τῆς Ἀττικῆς νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον
Φυλήν, τὸ νυμφαῖον δ', ὅθεν προέρχομαι,
Φυλασίων καὶ τῶν δυναμένων τὰς πέτρας
ἐνθάδε γεωργεῖν, ἱερὸν ἐπιφανὲς πάνυ.
τὸν ἀγρὸν δὲ τὸν [ἐ]πὶ δεξι' οἰκεῖ τουτονὶ 5
Κνήμων, ἀπάνθρωπός τις ἄνθρωπος σφόδρα
καὶ δύσκολος πρὸς ἅπαντας, (ο)ὐ χαίρων τ' ὄχλω.
ὄχλω λέγω; ζ[ῶ]ν οὗτος ἐπιεικῶς χρόνον
πολὺν λελά[λ]ηκεν ἠδέως ἐν τῷ βίῳ
οὐδεν(ί), προσηγόρευκε πρότερος δ' οὐδένα 10
πλὴν ἐξ ἀνάγκης γεινιῶν παριῶν τ' ἐμὲ
τὸν Πᾶνα· καὶ τοῦτ' εὐθὺς αὐτῷ μεταμέλει,
εὐ οἶδ'. ὅμως οὖν τῷ τρόπῳ τοιοῦτος ὢν
χήραν γυναικ' ἔγημε, τε(τε)λευτηκότος
αὐτῆ νεωστὶ τοῦ λαβόντος τὸ πρότερον 15
ὑοῦ τε καταλελ(ε)ιμμένου μικροῦ τότε.
ταύτη ζυγομαχῶν οὐ μόνον τὰς ἡμέρας,
ἐπιλαμβάνων δὲ καὶ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος
ἔζη κακῶς· θυγάτριον αὐτῷ γίνεται
ἔτι μᾶλλον. ὥς δ' ἦν τὸ κακὸν οἶον οὐθὲν ἂν 20